

VAD SLAGS MÄN OCH KVINNOR BÖR NI DÅ VARA?

Biskop H David Burton

presiderande biskop

KUV:s brasafton för unga vuxna • 2 november 2008 • Brigham Young-universitetet

Syster Burton och jag, tillsammans med en del släktingar, däribland tre BYU-elever, en elev vid Utah State University och en söt väninna, Chrystal Ming, som går en institutkurs vid University of Washington, är glada att vara med er den här sabbatskvällen. Barbara och jag älskar att umgås med det uppväxande släktet. Vi älskar er vitalitet. Vi älskar er trofasthet. Vi älskar er för det ni åstadkommit i ert unga liv och för det ni kommer att åstadkomma medan ni på ett mycket utmärkande sätt tjänar vår Fader i himlen och varandra. Vi älskar er för den dygd och den godhet som syns i ert ansikte och åtföljer er närvaro här i kväll.

För två veckor sedan deltog syster Burton och jag i en sammankomst för tempeltjänare i templet i Nauvoo. De flesta av dessa underbara människor var flera generationer äldre än de flesta av er. Vi kände närvaron av en underbar ande vid det tillfället i det härliga huset. Vi känner samma ljuva anda när vi talar till er här i kväll. Ändå är ni en smula överväldigande när ni samlas i så stort antal, både i den här enastående byggnaden på detta vackra universitetsområde och på många andra platser över hela världen via satellit och annan teknik.

Jag ska aldrig glömma min första upplevelse av att tala vid en generalkonferens. Enligt inbjudan jag fick att tala skulle jag tala i 14 minuter på söndagens morgonsession, och direkt efter president Howard W Hunter. Det behöver väl inte sägas att omständigheterna vid det tillfället också var ganska överväldigande för mig. En vecka eller så före generalkonferensen stötte jag på äldste Russell M Nelson i korridoren och han frågade hur det gick med mitt tal. Jag anförtrodde äldste Nelson att jag kämpade med förberedelserna, och sedan kom jag på att enda skälet till att han visste att jag skulle tala var att hans inbjudan måste ha antytt att han skulle tala direkt efter mig. Så med den viktiga informationen frågade jag honom djärvt varför någon så rädd och grön som jag placerats mellan president Hunter och honom själv. Han tänkte efter ett ögonblick och

sade sedan med den alltid lika närvarande glimten i ögat: "Biskop Burton, enda skälet jag kan komma på är att du placerats där genom inspiration för att få oss att framstå som bättre." Efter det lilla samtalet steg min skrämselfnivå till sin högsta punkt.

"Ska det någonsin bli något av dig?"

För nära ett halvt sekel sedan, strax före min missionstid i Australien, hade jag den stora förmånen att arbeta i omkring fyra år i en golfaffär för en framstående skotsk golfare. Han hette Alex McCafferty. Han delade inte vår tro, och fastän han levte bland mormoner i över 25 år, förstod han inte mycket av vår lära eller av evangeliet. Han var en bra karl att arbeta för och jag kommer alltid att vara tacksam för hans generositet och stora vänlighet. Hans tålmodiga undervisning om golfspelets ädla konst hjälpte mig till en del framgångar i min ungdom i några tävlingar och har också hjälpt mig njuta under hela livet av golf som rekreation. Ibland kunde hans språk, med dess mycket kraftiga skotska accent, vara en aning färgstarkt. När mitt arbete inte var till Alex' belåtenhet eller när jag gjorde något fel när jag betjänade en kund, brukade han tyst men med mycket stark skotsk accent yttra något kraftuttryck, följt av samma fråga: "David, min gosse, ska det någonsin bli något av dig?"

Jag minns fortfarande exakt vad Alex sade när jag till sist samlade mod till att berätta för honom att jag tackat ja till kallelsen från en Guds profet att verka i två år som missionär i Australien. Jag skulle alltså sluta mitt jobb. Vid det här tillfället föregicks svaret av flera kraftuttryck, och så sade han: "David, min gosse, det blir aldrig något av dig om du fladdrar omkring i världen och pratar om religion."

Någon dag innan jag for iväg på min mission tittade jag in för att säga adjö till min gode vän Alex. När jag skakade hand med honom och uttryckte min uppskattning, drog han mig till sig och stack ett kuvert i handen på mig. Vi hade båda tårar i ögonen när jag snabbt gick mot min bil. Jag körde några

minuter till en park i närheten där jag i avskildheten läste hans brev och fann att han lagt i en rejäl summa pengar i kuvertet till min mission.

Omkring ett år senare, medan jag var i Adelaide, Australien, fick jag ett brev från Alex. Där stod: "David, min gosse, de säger att en missionär behöver ny kostym efter ett år. Med de här pengarna vill jag att du köper en kostym av finaste skotsk ull."

Några dagar efter återkomsten från Australien tittade jag in på golfbanan för att förnya vår bekantskap. Alex frågade om jag var redo för ett parti golf. Jag talade om att golf på allvar var ett avslutat kapitel för mig eftersom jag sålt mina klubbor och min bil för att få råd till en mission och att det dessutom var hög tid för mig att på allvar tänka på min utbildning.

Han svarade, efter sitt vanliga kraftuttryck: "David, min gosse, det blir aldrig något av dig om du inte spelar golf. Gå nu in i golfaffären och plocka ut de klubbor du vill ha."

Jag gjorde som han sade, och efter nära 50 år har jag fortfarande samma klubbor. Jag uppskattade förstås inte Alex' färgstarka språk, men jag är evigt tacksam för det jag lärde mig om ärlighet, redbarhet och generositet medan jag var anställd av honom.

Genom åren har jag ofta tänkt på Alex' fråga: Ska det någonsin bli något av dig? Alex uttryckte på sitt eget sätt sitt missnöje med mig. Han ifrågasatte min förmåga att följa anvisningar, han ifrågasatte min uppmärksamhet på det jag gjorde och mitt engagemang i jobbet. Han ifrågasatte också om jag verkligen ville vara framgångsrik och produktiv och göra en insats i livet som vuxen. Jag har funderat på de här frågorna gång på gång. Jag måste medge de var bra frågor då och de är bra frågor än i dag. Jag bär fortfarande etiketten "arbete pågår". Jag har också förstått att Alex ifrågasatte det jag utträttade och inte så mycket livets resa. Hans fråga väcker emellertid en annan fråga: Hur definierar man framgång i livet?

Införliva kristuslika egenskaper

En kanske bättre fråga för oss att besvara är inte om vi ska bli något och därför bli framgångsrika i världens ögon, utan snarare den fråga som Frälsaren själv ställde: "Vad slags män [och kvinnor] bör ni då vara?" Ni minns att svaret, med hans ord, var:

"Sannerligen säger jag er: Sådana som jag är." (3 Nephi 27:27) Vidare sade Frälsaren: "Ty det som ni har sett mig göra, det skall även ni göra (v 21)."

Vad slags män och kvinnor bör ni då vara? I min begrundan fortsätter jag att fråga: Vilka är kännetecknen på ett kristuslikt liv? Vilket är det rätta mönstret att använda när vi handskas med livets utmaningar? Vad innebär det att vara "sådana som jag är"? Jag vet verkligen inte allt som förväntas, men egenskaper som kärlek till Gud och ens nästa, medkänsla, föredöme, lydnad, tjänande och att hålla förbunden är kanske några.

Nyligen gick en vän till oss bort. Han var en nära vän till vår dotter och svärson. Han dog efter en hård och utdragen kamp mot en hjärntumör. Strax innan han gick bort sände en av hans vänner några rader till vår väns hustru som uttryckte hans känslor. Med deras tillstånd återger jag innehållet, inte för den vackra prosan men för de känslor den uttrycker. Brevet börjar:

"[Kära] Diane!

Tacka Harold från mig.

För att han förändrade mitt liv,
och var ett föredöme för mig
på ledarskap i prästadömet,
på omsorg om den enskilde,
på osjälviskt, outtröttligt tjänande,
och på sann, Kristuslik kärlek.

Berätta för Harold om de många minnen
som jag bär med mig varje dag
som stärker mig
och leder mig –
minnen han gav mig
när jag tjänade med honom ...

Berätta för Harold hur hans exempel
som kärleksfull make,
som god far,
som trogen tjänare till Herren,
full av humor,
full av vision,
har gett mig en nivå att sträva mot
och välsignat min egen hustrus och mina
barns liv.

Berätta för Harold att det var en stor ära
att ha lärt känna honom här på jorden
och att ha tjänat vid hans sida.

Berätta för Harold om tårar jag fällt
och om smärtan inom mig
i vetskap om att han snart ska återvända
och berätta om sitt liv.

Berätta för Harold att jag älskar honom
för hans godhet,
för hans exempel
och [för] hans vänskap.

Berätta för Harold att jag ska sakna honom
men med iver bereda mig
att få glädjas med honom igen
i den Allrahögste Gudens himmelska boning.

Berätta för Harold att jag ska tjäna Herren
av allt hjärta, kraft, sinne och styrka
till minne av hans exempel,
engagemang
och hängivenhet mot Herren.

Hälsa Harold ...
Säg tack!"¹

Allt detta som skulle berättas för Harold kan vara lämpligt att införliva i *vårt* liv. När sådana egenskaper som föredöme, kraft i prästadömet, omsorg om den enskilde, tjänande, kärlek, att vara en kärleksfull make och far, godhet, vänskap, engagemang och hängivenhet kan tillskrivas oss som de så vackert tillskrevs Harold, kan förvisso vårt liv kallas kristuslikt och därmed framgångsrikt.

President Thomas S Monson talar ofta om sitt skotska arv och sina upplevelser som pojke då han bodde nära sina skotska morföräldrar, mostrar, morbröder och kusiner. Jag undrar hur ofta han fått höra liknande ord: "Tommy, min gosse, ska det någonsin bli någonting av dig"? Jag misstänker att han som pojke med många olika intressen, ett kreativt och vaket sinne och en massa energi kan ha fått frågan ett flertal gånger.

President Monsons liv ger oss ett mönster att följa i vårt liv. Detta gäller främst vad jag kallar hans personliga förvaltare. Hans offentliga tjänande, å andra sidan, är en öppen bok, full av framstående tjänande på församlings-, stavs-, missions- och generalnivå i kyrkan. Jag tvivlar på att det funnits någon i vår tid som varit mer hängiven sina uppdrag i kyrkan än president Thomas S Monson.

Då och då får vi en glimt av hans privata tjänande. Tjänande, omsorg, engagemang för och välsignande

av den enskilde, uppmuntran och tröst – allt detta ingår i hans privata tjänande.

Nyligen behövde en kär granne till mig på andra sidan gatan vistas på ett konvalescenthem en kort tid. När min hustru Barbara och jag besökte henne berättade hon ivrigt att president Monson tittat in på deras sakramentsmöte.

"Han var så nära", sade hon "att jag kunnat sträcka mig fram och röra vid honom."

Hon var så glad över att kyrkans president brydde sig om henne.

President Monson lever som han ofta lär: De viktigaste fem orden i vårt språk är: *Jag är stolt över dig*. De viktigaste fyra orden är: *Vad är din åsikt?* De viktigaste tre orden är: *Tack så mycket*. De viktigaste två orden är: *Vill du ...?* Det minst viktiga ordet är *jag*.²

Frälsaren använde ofta liknelser för att undervisa om viktiga saker. Också president Monson illustrerar gärna sin undervisning med berättelser. President Henry B Eyring sade om president Monsons berättelser att man tror att man hört berättelsen förut, men om man lyssnar tålmodigt och intensivt så finner man att berättelserna är annorlunda eftersom Anden manar en att ta emot budskapet på ett nytt sätt.

En av berättelserna president Monson använder kommer från hans tid som diakon. Han och de andra medlemmarna i hans kворum utsågs uppenbarligen till att spela eskimåer på församlingens minimusikal. President Monsons syster spelade rollen som frihetsdrottningen. När systemen fick en svår halsinfektion just när det var dags för föreställningen, fruktade man att hon inte skulle kunna säga sina repliker och att showen skulle påverkas till det sämre. "Eskimåerna" beslöt att göra något åt saken. De samlades i rummet i möteshusets källare och knäböjde i bön. De sökte Herrens andes ingripande till hjälp för president Monsons syster. När det var dags kunde frihetsdrottningen framföra sina repliker med klar stämma. President Monsons syster mindes upplevelsen som ett underverk i sitt liv och var tacksam för eskimåerna.

Den här mycket enkla berättelsen påminner oss om att president Monson alltid varit en person med stor tro, och en person som ber. Han använder sina stora gåvor för att välsigna mångas liv i dag. Han är ett exempel på det slags män och kvinnor vi borde

vara – människor med tro, och människor som ber. Bönen är viktig för vår personliga styrka och övertygelse. Minns Nephis fråga till sina klenetrogna bröder: "Har ni frågat Herren?" (1 Nephi 15:8) President Monsons liv av tjänande är ett mönster som vi kan använda för att utforma och strukturera vårt eget liv.

Be om hjälp när beslut ska fattas

Många av er är i ett skede av livet när ni ska fatta beslut som påverkar både ert jordeliv och ert eviga liv. En del av er håller på att fatta beslut om er utbildning. Andra kanske funderar på att gå ut som missionär. Många av er försöker besluta sig för vad ni ska ha för yrke eller livsuppgift. Kanske några av er försöker bestämma om någon är rätt person för att bli er eviga kamrat. De här besluten blir mycket lättare om ni tar upp dem med Herren i bön.

Några av er kanske kämpar mot synd och försöker besluta om ni vill bli renade genom Jesu Kristi försoning. Några kanske vacklar i sitt vittnesbörd om evangeliet och försöker avgöra vad ni kan göra för att ändra riktning. Besluten om de här och andra viktiga frågor får stor inverkan på vad slags män och kvinnor ni ska bli och vad ni kommer att utträta i livet eller, för att tala med min vän Alex' ord, vad det ska bli av er.

Livets verkligt kritiska och livsavgörande beslut är oftast mycket svåra att fatta. Det finns alltid små "om", "och" eller "men" som komplicerar och fördröjer svaret. Jag har ofta önskat att det fanns ett magiskt piller att ta som gör att vi alltid fattar det bästa beslutet. Men i brist på magiska piller, får jag ge bara ett förslag till hjälp i beslutsfattandet? Sök er himmelske Faders hjälp i ödmjuk bön och ha sedan tro och beslutsamhet till att följa hans råd så som de ges genom den Helige Anden. Herren vill att vi ska utforska det i vårt eget sinne och sedan fråga honom. Han lovar: "Jag [skall] få ditt hjärta att brinna inom dig, därför skall du känna att det är rätt." (L&F 9:8) Ni blir bättre män och kvinnor om ni lyssnar på och följer den milda och stilla rösten. Kom ihåg att en del av lyssnandet är att "känna att det är rätt".

I Förenta staterna har vi just avslutat ännu en basebollsäsong. World Series har just slutspelats och ett nytt mästarlag har korats. För över 50 år sedan började en mycket duktig idrottsman spela left field för

Boston Red Sox. Hans basebollkarriär avbröts vid minst två olika tillfällen av kallet att tjäna i det militära som jaktplanspilot. I media kallades han Splendid Splinter (Skickliga Flisan) eftersom han var mycket smal men mycket skicklig i att träffa en boll. Hans berömmelse vilar främst på det faktum att han var den siste i större sammanhang med ett medeltal på över 0,4 under ett helt år. Det betyder att han lyckades träffa bollen mer än fyra gånger på tio försök. Det har ingen annan lyckats med på de senaste femtio åren. Spelaren hette Ted Williams.

Många år efter det Ted hade avslutat sin basebollkarriär fick man veta något mycket intressant om honom – hans syn på båda ögonen visade sig vara över 1,0. Och med sin ovanligt goda syn hade han ett litet övertag eftersom han såg bollen lite bättre än andra spelare och hade någon bråkdel sekund längre på sig att avgöra om han skulle försöka slå eller inte. Han kunde se om bollen snurrade eller om den skulle skruva sig utåt eller inåt.

Vi som är döpta och har fått den Helige Andens gåva som ständig följeslagare har också en fördel när det gäller att fatta svåra beslut. Liksom framgång i fråga om fastigheter gäller läget, läget, läget, så gäller det i fråga om den Helige Anden att lyssna, lyssna, lyssna!

Bli inte modfälld

Jag är ibland orolig, och ärligt talat lite generad, över att vår generation har belastat er generation med frågor och problem som vi borde ha löst. Det har gjorts stora framsteg som gjort livet bättre, längre, tryggare och mer givande, men mycket att beklaga finns kvar som berör girighet, relationer och miljö, för att bara nämna några. Vi står inför svårigheter som härrör från de oroliga tider vi lever i. Det är väldigt lätt att bli modfälld och kanske lite nedslagen när man tänker på allt som kan påverka oss. Den osäkra arbetsmarknaden parad med stora ekonomiska snedfördelningar bidrar till dagens oro. Nationer fortsätter strida med varandra.

Trots allt detta, mina unga vänner, behöver vi inte vara rädda eller låta rädslan styra oss. Skrifterna påminner oss om att om vi är *beredda*, om vi är *lydiga* och om vi är *medlemmar* av Herrens kyrka, behöver vi inte frukta vad framtiden ska bli. "De rättfärdiga behöver inte frukta." (1 Nephi 22:22; se också Alma 1:4; L&F 10:55.) Vad slags män och

kvinnor vi ska bli påverkade av hur väl vi möter livets skrämmande och oförutsedda händelser. Inse att verkligheten består av kamp, problem, misstag, möjligheter och lärdomar, och minns det gamla kinesiska ordspråket: "En ädelsten kan inte poleras utan friktion och en människa inte fullkomnas utan prövningar." Och med Herrens ord: "Ty det måste nödvändigtvis finnas en motsats till allting." (2 Nephi 2:11)

Trots all världens otruggighet och brister finns det så mycket att vara tacksam för och glad över. Jag är optimist. Jag har kommit att tro att 2008 är den mest spännande tiden i världens historia att leva i, då vi har den oerhörda välsignelsen att Jesu Kristi evangeliums fullhet är tillgänglig. Det pirrar i hela ryggraden när jag ser hur evangeliet grundas i vår himmelske Faders barns hjärtan över hela klotet.

Jag misstänker att få, om ens någon av er, vet vad som händer i kyrkans huvudkontor första fredagen i december varje år. Det är den dag som traditionellt avsatts för rådet för tiondemedlens användning att samlas enligt anvisningen i kapitel 120 i Läran och förbunden. Under ledning av första presidentskapet samlas de tolv kvorum och presiderande biskopsrådet för att besluta hur kyrkans resurser ska användas under nästföljande år. Det är spännande att se resultatet av det mötet. Det är spännande att vara med om när många nya möteshus godkänns och byggs. Antalet tempel fortsätter att växa. Biskopar över hela världen ges resurser till att söka upp och hjälpa de fattiga. Missionärer i över 350 missioner får stöd. Projekt för att påskynda templens verksamhet godkänns. Medel avsätts för att underlätta högre utbildning och religionsundervisning. Herrens verk går framåt mot sitt profetiska mål.

Mitt mod stärks när jag tänker på de trosstarka orden från profeten Joseph Smith: "Ingen gudlös hand kan hindra verkets framgång."³ Visst är det spännande att inse att ni och jag får tillfälle att gå i främsta ledet i detta underverk som är förutsagt? Vad slags män och kvinnor ni blir beror delvis på er hängivenhet och hjälp med att föra hans rike framåt. Förutom hängivenhet krävs stor självdisciplin. Jim Rohn, en känd inspirerande talare, har sagt: "Disciplin är bryggan mellan mål och fullbordan."⁴

Jag älskar andlig musik, särskilt psalmer som lovprisar och motiverar. En sådan psalm som vi ofta sjunger är

"Kom låtom oss än". Orden skrevs på 1700-talet av Charles Wesley och melodin är tillskriven James Lucas. Den underbara och utmärkta kören från Utah State University ska sjunga denna vackra psalm för oss när vi avslutar vår kväll tillsammans. Sista dagars heliga samlas till sakramentsmöten, andliga möten och vid många andra tillfällen för att sjunga, be och förnya sina förbund och åtaganden samt ge varandra uppmuntran. Vi får en förnyelse av synergityp när vi samlas. Musiken har en viktig funktion i den här processen. Den har förmågan att lugna vår själ och göra vår ande känslig för himmelska ting. Herren har påmint oss om att "de rättfärdigas sång är en bön till mig". (L&F 25:12) Lagg märke till orden i denna uppmuntrande psalm:

Kom låtom oss än uppå livsvandringen
i tro framåt gå
och verka med flit tills vi Mästaren nå!
Dina bud, dina ord, och din vilja på jord,
vi vill lyda i tro,
i vårt hopp att med dig uti Sion få bo ...

Vårt liv, som en dröm, vår tid, som en ström
så snabbt glider bort,
var stund av vårt liv är blott flyktig och kort.
Ack, minuten så dyr, snabbt som pilen den flyr.
Tusen år är oss när
med sin frid uppå jord ...

O, kunde envar, vid domen ge svar:
"Jag kämpat för dig,
jag har utfört det värv du mig gav på min stig."
O, må alla från Gud få det glädjande bud:
"Väl du fyllt din mission!
I min glädje träd in, och ta plats vid min tron."⁵

Den här psalmens uppmuntrande budskap är tydligt. Där sägs att i vår strävan att bli som Frälsaren sade "sådana som jag", måste vi ofta förnya vår entusiasm och aldrig stå stilla i goda gärningar tills Mästaren visar sig. Om vi sölar förlorar vi tillfället och det bortflyende ögonblicket är för alltid borta. Var och en av oss vill vid hans ankomst kunna säga: "Jag kämpat för dig, jag har utfört det värv du mig gav på min stig." Och härlig blir känslan när som svar vi får höra: "Väl du fyllt din mission! I min glädje träd in och ta plats vid min tron." Detta kan bli vår lott om vårt mål är att bli det slags män och kvinnor som den store "Jag är" säger att vi borde vara.

Ofta blir vår kyrkas medlemmar kritiskt granskade och ibland avkrävda högre normer än våra vänner av annan tro. Har ni någon gång märkt hur ofta det i medias rapporteringar förekommer rubriker som "mormonbiskop begår ...; före detta mormonmissionär inblandad i ...; mormonmamma anklagad för ..."? Det vi gör i avskildhet är lika viktigt som det vi gör när alla ser på. Ofta blir vi sedda av många ögon som vi inte lägger märke till. På många sätt bor vi i ett "glashus".

För några månader sedan lagade jag ett trasigt vattenrör. Under arbetet blev mina kläder våta och gyttjiga, och armarna täcktes av smörjolja. Jag upptäckte att jag behövde en liten del för att laga röret, och utan att ta mig tid att tvätta mig, hoppade jag in i bilen och körde till järnaffären. Medan jag omsorgsfullt tittrade på olika rördetaljer för att se till att jag köpte rätt dimension med rätt gänga, gick en man jag inte kände förbi i gången bakom mig. När han var någon meter bort, hörde jag honom säga: "Den där ser inte ut som en presiderande biskop." Jag kände mig ohyggligt generad över att inte ha levt upp till vad som förväntades. Den här gången frågade jag mig själv kritiskt: "David, min gosse, ska du någonsin lära dig?"

Fokusera på det som är viktigast

Ambition och hårt arbete är viktiga ingredienser i att uppnå värdiga mål. Ni är en löftesrik generation. Ni har fått många gudagivna gåvor. Ni är smarta. Ni är intelligenta. De av er som använder sin intelligens till att uppnå väl satta mål kommer att få framgång. Men de av er som är intelligenta, målinriktade och ambitiösa blir troligen de män och kvinnor som vår Fader i himlen behöver för att föra sitt rike framåt.

Nära slutet av min mission spelades en VM-turnering som hölls vid Royal Melbourne golf course i Melbourne i Australien, och amatörer gavs tillfälle att spela med professionella i några träningsrundor före turneringen. Sista dagen av min mission fick jag tillfälle att delta i den här träningsrundan, men jag ska inte tråka ut er med detaljer om hur det hände. När det var min tur att ur hatten dra namnet på det proffs jag skulle spela med den dagen, drog jag namnet Arnold Palmer. Tala om att vara uppskrämd inför ett tal på generalkonferensen! Den skrämselnivån överträffades flera gånger om av det

jag kände när jag såg "Arnold Palmer" på min lapp. Jag hade ju inte hållit i en golfklubba i handen på över två år, så jag var så att säga helstressad!

Jag minns inte mycket av golfrundan utom att jag spelade mycket dåligt. På sjuttonde hålet slog vi våra tee-slag. Vi gick några meter och jag slog ett andra slag och sedan mitt tredje innan vi kom fram till Palmers boll. Den unge australiensaren som var caddie åt Palmer gjorde allt för att göra honom nöjd. Jag hörde hur caddien talade om för Palmer att det till vänster sluttade neråt mot en bäck som snirklade sig ner och var utom synhåll. Sedan sade han att man hade låtit gräset till höger växa mycket, mycket högt och att det var mycket svårt att slå igenom.

Palmer satte försiktigt tillbaka sin klubba i golfbagen och sade lugnt men bestämt till den unge caddien: "Var vänlig och belamra inte mitt sinne med vad som finns ute till höger, och jag är inte särskilt intresserad av vad som finns till vänster. Den enda information jag behöver få av dig är det exakta avståndet från den här bollen till flaggan på greenen."

Oj, det var verkligen en kraftfull lärdom för mig. Jag insåg plötsligt hur viktigt det är att fokusera på det väsentliga och inte distraheras av vad som kan finnas till vänster eller vad som kan finnas till höger. Fokus är mycket viktigt när det gäller att uppnå våra mål. Alltför många av oss är bekymrade av det som finns till höger och till vänster och är inte tillräckligt fokuserade på huvudmålet som finns rakt fram. När vi inte har fokus på rätt saker, är det svårt att bli det slags män och kvinnor som vi så väl vill vara. Kom ihåg i denna strävan vad Herren har lovat: "Jag skall gå framför ert ansikte. Jag skall vara på er högra sida och på er vänstra, och min Ande skall vara i era hjärtan och mina änglar runtomkring er för att upprätthålla er." (L&F 84:88)

Jag ber att vi alltid i vårt liv ska försöka ha fokus på det som är viktigast. Jag vittnar om att vi utför Herrens verk. Vi har välsignelsen att ledas av levande profeter. Jag har välsignats med att tjäna under ledning av fyra profeter i den här tidsutdelningen. Jag tror mig veta en del om profeter, och jag vittnar om att Thomas Spencer Monson är en Guds profet i ordets alla bemärkelser.

Jag vet att vi har en kärleksfull och levande Fader i himlen. Vi är hans söner och döttrar. Jag är tacksam för hans enfödde Son, som är vår Frälsare och som sonade våra synder. Till alla er som känner sig vilslna

eller känner att ni är utan hopp eller att synden hindrat er utveckling vittnar jag om att hans försoning finns för er och att hans nåd varar för evigt. Jag vet att Joseph Smith är återställsens profet.

Jag tar detta tillfälle i akt att nedkalla himlens välsignelser över var och en av er. Denna välsignelse nedkallar jag med en bön att ni ska vara mottagliga och beslutna att vara det slags män och kvinnor som vår Fader i himlen vill att vi ska vara, och gör detta med den myndighet jag givits och i Jesu Kristi, vår Frälsares och Återlösares, heliga namn, amen.

SLUTNOTER

1. Christian Weibell till Diane Lefrandt, personlig korrespondens; använd med tillstånd.
2. Ursprungligen av Robert Woodruff; se Thomas S Monson, *Nordstjärnan*, jan 1988, s 63.
3. *History of the Church*, 4:540; se också *Kyrkans presidents lärdomar: Joseph Smith*, s 141.
4. Jim Rohn, *The Treasury of Quotes* (2001), s 40.
5. *Hymner*, nr 85.